

**Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине**

Broj: S1 3 U 036405 20 U
Sarajevo, 13.10.2020. godine.

Sud Bosne i Hercegovine, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Jadranke Brenjo, kao predsjednika vijeća, Čosić Efraima i Ljiljane Lalović, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Slađane Anđelić, kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja, [redacted] iz Banja Luke, ulica [redacted] protiv rješenja broj UP1 03-1-37-1-159-13/19 ZL od 14.05.2020. godine, tužene Agencije za zaštitu ličnih podataka u Bosni i Hercegovini, Sarajevo, Vilsonovo Šetalište broj 10, u upravnoj stvari zaštite ličnih podataka, na nejavnoj sjednici održanoj dana 13.10.2018. godine, donio je sljedeću,

P R E S U D U

Tužba se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rješenjem tužene, Agencije za zaštitu ličnih podataka u Bosni i Hercegovini, broj i datum naveden u uvodu, odbijen je kao neutemeljen, prigovor [redacted] iz Banja Luke, podnesen protiv [redacted] zbog obrade osobnih podataka putem kamera video nadzora postavljenih na stambenom objektu u ulici [redacted] u Banja Luci.

Protiv pomenutog rješenja, tužitelj je tužbom pokrenuo upravni spor zbog bitnih povreda postupka, nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. U tužbi navodi, da je tuženi o prigovoru odlučivao punu godinu dana, da Agencija uopšte nije uzela u obzir dokaze tužitelja, da je suvlasnik zemljišta na kojoj su postavljene sporne kamere kao i fotografije iz kojih se vidi da postavljeni video nadzor narušava privatnost tužitelja. Dalje navodi, da još nije postavljena ograda između izgrađenih kuća i predmetnog zemljišta, dok se ne okonča imovinsko pravni spor koji se vodi kod osnovnog suda u Banja Luci, jer se radi o zajedničkoj svojini ali da postoji granica prema skici katastrskog plana. Tužitelj napominje, da da je suvlasnik zemljišta na kojoj su postavljene video kamere i da iste nisu smjele biti postavljene bez njegove saglasnosti. Smatra, da su povrijeđene odredbe člana 1. stav (1), člana 3. i člana 21a stav 1. Zakona o zaštiti ličnih podataka, pa predžre sudu da tužbu usvoji, osporeni akt poništi i meritorno odluči o učinjenoj povredi privatnosti.

Tužena je dostavila pismeni odgovor na tužbu u kojoj navodi da je tužba neosnovana, pa predlaže da se kao takva i odbije.

Tužena je takođe, kao zainteresovana osoba, dostavila pismeni odgovor na tužbu kojim predlaže, da se ista odbaci i potvrdi pobijani akt tuženog.

Sud je ispitao pravilnost i zakonitost osporenog rješenja u granicama člana 35. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH“ broj:19/02. do 74/10), pa je odlučio kao u dispozitivu ove presude iz slijedećih razloga.

Iz stanja spisa proizilazi, da je osporenim rješenjem tužene, Agencije za zaštitu ličnih podataka u Bosni i Hercegovini broj broj UP1 03-1-37-1-159-13/19 ZL od 14.05.2020. godine, odbijen je kao neutemeljen, prigovor tuženog iz Banja Luke, podnesen protiv tuženog, zbog obrade osobnih podataka putem kamera video nadzora postavljenih na stambenom objektu u ulici u Banja Luci. Predmetni video nadzor od osam kamera instaliran je od strane tuženog dana 08.08.2019. godine, a u svrhu zaštite imovine, jer iste povremeno posjećuju svoju djecu u inostranstvu, tako da imovina ostaje nezaštićena, a prije postavljanja video nadzora dolazilo je do značajnog otuđenja imovine pomenutih osoba. Dakle, jedini motiv postavljanja predmetnog video nadzora je preventivna zaštita imovine. Međutim, tužitelj smatra da postavljeni video nadzor narušava njegovu privatnost zbog čega je i uputio prigovor tuženom. U postupku koji je predhodio donošenju pobijanog rješenja, tuženi je utvrdio da postavljene video kamere nisu usmjerene u dvorište i prozore tužitelja i na osnovu tog utvrđenja zaključio da istom nisu povrijeđena prava na privatnost, zbog čega je i odlučio kao naprijed.

Ovo upravno vijeće cijeni, da je pobijano rješenje Agencije za zaštitu ličnih podataka u BiH doneseno bez bitne povrede postupka uz pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje i pravilnom primjenom materijalnog prava.

Prije svega, ovaj sud želi ukazati na činjenicu, da je cilj Zakona o zaštiti ličnih podataka („Službeni glasnik BiH“ broj: 49/06, 76/11 i 89/11), da se na teritoriji Bosne i Hercegovine svim licima, bez obzira na njihovo državljanstvo ili prebivalište, osigura zaštita ljudskih prava i osnovnih sloboda, a naročito pravo na tajnost u pogledu obrade ličnih podataka koji se na njih odnose. Istovremeno, ovim zakonom osnovana je i Agencija za zaštitu ličnih podataka u Bosni i Hercegovini i utvrđena njena nadležnost prema kojoj Agencija, kada uoči da je neka obrada ličnih podataka nezakonita, zahtijeva od kontrolora da prekine takvu obradu te nalaže druge mjere, a kontrolor je dužan bez odlaganja preduzeti naložene mjere i o tome u roku od 15 dana pisanim putem informisati Agenciju (član 41. stav 1. zakona).

Paušalan je i neosnovan prigovor tužitelja, da je tuženi, u postupku koji je predhodio donošenju pobijanog rješenja, povrijedio odredbe postupka i da je isti odlučivao punu godinu dana o prigovoru tužitelja. Ovo iz razloga, što je tužena prigovor tužitelja zaprimila dana 19.08.2019. godine, a odluku o istom donijela 14.05.2020. godine, dakle ne radi se o punoj godini kako to navodi tužitelj. Tačno je, da je rok za odlučivanje o ovoj stvari probijen, ali treba reći iz opravdanih razloga jer da bi tuženi mogao odlučivati o predmetnom prigovoru, bilo je nužno i očitovanje zainteresovanih lica o predmetnom prigovoru, pa kako ista često borave

u inostranstvu kod svoje djece, jasno je da ista nisu ni mogla blagovremeno primiti prigovor radi izjašnjenja na isti (a radi se o tri zainteresovane osobe koje su navedene u prigovoru), zbog koje činjenice je evidentno da nije bilo bitne povrede postupka.

Prigovor tužitelja, da je tuženi nepotpuno utvrdio činjenično stanje i da je isti suvlasnik zemljišta, zbog čega zainteresovana lica nisu imale pravo na postavljanje videonadzora na svojoj kući, su bez pravnog i činjeničnog osnova, jer to pitanje nije od uticaja na odluku o ovoj pravnoj stvari. Iz materijalnih dokaza, a pogotovo fotografija, kako tužitelja tako i zainteresovanih lica, prema nalaženju ovog suda, tuženi je izveo pravilan zaključak da video kamere nisu usmjerene na dvorište i prozore kuće tužitelja, a što jasno proizilazi iz fotografija zainteresovanih lica, koje evidentno ukazuju da je fokus kamera usmjeren na ulaz u dvorište, ulaz u kuću, terasu, dvorište i voćnjak zainteresovanih lica, a nikako na dvorište i prozore kuće tužitelja.

Pogrešno je i shvatanje tužitelja odredbe člana 1. stav (1) Zakona o zaštiti ličnih podataka kojom je propisano, da je cilj ovog zakona da se na teritoriji BiH svim licima, bez obzira na njihovo državljanstvo ili prebivalište, osigura zaštita ljudskih prava i osnovnih sloboda, a naročito pravo na privatnost i zaštitu podataka u pogledu obrade ličnih podataka koji se na njih odnose. Dakle, koja su to prava tužitelja konkretno povrijeđena nije jasno.

Ne stoji ni prigovor tužitelja, da tuženi nije pravilno primjenio odredbu iz člana 3. stav 1. Zakona o zaštiti ličnih podataka kojom je propisano, da lični podaci znače bilo koju informaciju koja se odnosi na fizičko lice koje je identificirano ili se može utvrditi identitet lica. Ovo iz razloga, što je u konkretnom slučaju, više nego jasno da je motiv postavljanja video nadzora preventivna zaštita imovine zainteresovanih lica a nikako narušavanje prava na privatnost, na što jasno ukazuju i naprijed pomenuti dokazi-fotografije zainteresovanih lica.

U konačnici, kada bi svi građani pomenute zakonske norme shvatali, kako to tužitelj shvata, onda ni jedna firma, prodavnica, ustanova, državni organi bilo kojeg nivoa, u cilju svoje preventivne zaštite, ne bi smjeli postaviti video nadzor ispred ulaza u zgradu, oko zgrada, na trgovima, ulicama ili unutar objekata, a na osnovu kojih snimaka se može utvrditi, ko negdje ulazi, izlazi, prolazi, kada i s kim i slične stvari, tako da prigovor tužitelja i u tom dijelu, ne samo da je bez osnova, nego isti nema nikakvog smisla.

Slijedom prednjih utvrđenja, ovo sudsko vijeće zaključuje, da je tuženi organ pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje na koje je pravilno primjenio materijalne propise, a pri čemu nije počinjena povreda pravila postupka koja bitno utiče na pravilnost i zakonitost osporenog rješenja.

Iz navedenih razloga, sud je primjenom člana 37. stav 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH“ broj: 19/02 do 74/10), odlučio kao u dispozitivu ove presude.

ZAPISNIČAR
Slađana Anđelić

PREDSJEDNIK VIJEĆA
SUDJA
Jadranka Brenjo

